

vozovati ve svůj prospěch, když práva postupitelova nijak dotčena nebyla. Podle toho nesejde ve sporu na tom, jaká byla úmluva o postupitelnosti pohledávky a zda byla pohledávka v době postupu likvidní čili nic. Žalobě bylo vyhověti, když ve sporu šlo jenom o platnost postupu proti Janu K-ovi jako věřiteli postupujícímu a proti žalované straně jako vymáhajícímu věřiteli vedoucímu exekuci na onu pohledávku již postoupenou.

Čís. 13825.

Přímé daně (zákon ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n.).

Odpor podle § 357 zákona může se týkati jen berní exekuce již zahájené a nevztahuje se na pozdější berní exekuci, třebaže je vedena na též předmět.

»Vyhovění odporu« ve smyslu § 357 zákona jest i v tom, že bylo straně (jejímu právnímu zástupci) třeba jen ústně (telefonicky) sděleno, že se exekuce k jejímu odporu zrušuje.

(Rozh. ze dne 5. října 1934, Rv II 854/34.)

V berní exekuci k vydobytí daňové pohledávky za L-em byla zabavena kontrolní pokladna. Žalující firma podala dne 17. října 1931 proti zabavení odpor podle § 357 zák. o přímých daních, tvrdíc, že si vyhradila k zabavené pokladně vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny. Žalobě, již se domáhala žalující firma na československém státu nepřípustnosti exekuce, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Ve sporu jde o to, zda bylo vyhověno odporu ze dne 17. října 1931. Podle vyličení žalované strany stalo se tak tím, že berní úřad k odporu žalobkyně exekuci zrušil, v čemž by ovšem bylo již také obsaženo, že odporu vyhovuje, kdežto podle vyličení žalobkyně se tak nestalo.

Po právní stránce jest uvést, že se odpor mohl týkati jen exekuce již zahájené, tedy exekuce, které se týká zájemní protokol ze dne 28. května 1931. Této exekuci odporuje podaná žaloba podle prohlášení žalobkyně. Není správný názor odvolacího soudu, že se odpor ze 17. října 1931 vztahoval i na pozdější exekuci ze dne 13. června 1932, protože tu by se byla žalobkyně musila proti této nové exekuci brániti novým odporem, který nepodala. V tom má pravdu dovolatelka, protože se od první exekuce, ať již došlo nebo nedošlo k jejímu zrušení, do nového zabavení mohly skutkové okolnosti rozhodné pro otázku vlastnictví k zabavené pokladně změnit a musila se žalobkyně proti této nové exekuci brániti novým odporem. Přes prohlášení žalobkyně netýká se tedy žaloba, která musí směřovati vždy proti určitému exekučnímu řízení, jež má býti již v žalobě určité označeno, exekuce pozdější a

nemůže proto býti toto druhé exekuční řízení předmětem souzeného sporu a jeho konečného vyřízení. Po právní stránce je rozhodné, zda bylo odporu vyhověno. Podle tvrzení žalobkyně se tak stalo a byl o tom advokátní úředník vystupující za žalobkyni uvědoměn a byla o tom uvědoměna telefonicky i kancelář Dr. R-a. Tento způsob vyřízení ústním, po případě telefonickým sdělením je v souhlasu s předpisem § 256 odst. (3) zákona č. 76/27. Bylo-li žalobkyni sděleno, že se exekuce k jejímu odporu zrušuje, bylo tím řečeno, že se odporu vyhovuje. Zrušení exekuce v případě, kde úřad odporu vyhověl, jest jen důsledkem rozhodnutí o odporu, je pak jen interním aktem exekučního úřadu, který je má zaříditi z úřadu, takže by se žalobyně, bylo-li vyhověno jejímu odporu, mohla domáhati zrušení exekuce přímo u exekučního úřadu a nikoli žalobou. Proto je po právní stránce nerozhodné, že ve spisech zrušení exekuce (jako správní akt) není obsaženo. Bude tedy jen zjistiti, zda bylo zástupci žalobkyně sděleno, že se exekuce zrušuje, v čemž je obsaženo, že se jeho odporu vyhovuje, či, zda bylo tomu tak, jak uvádí žalobkyně, po případě svědek R., že prý mu bylo řečeno, že se »dražba nebude konati«, v čemž by bylo spatřovati jen odklad výkonu exekuce ve smyslu § 360 č. 3 zák. č. 76/27.

Čís. 13826.

Předpisem druhého odstavce § 17 ex. ř. byly jen takové spory vyhrazeny k rozhodování exekučnímu soudu, které tkví svou podstatou ve skutkové okolnosti, teprve za exekučního řízení vzniklé, takže exekuční řízení samo o sobě jest důvodem žaloby.

Tomu tak není, tkví-li vznik sporu proti vnucenému správci velkostatku ve skutečnosti, že vlastník velkostatku vypověděl žalobce jako zaměstnance velkostatku ze služeb, čímž i vnucený správce se pokládal vázán a vzav výpověď na vědomí, založil na ní další své kroky proti žalobci za exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 6. října 1934, R I 1099/34.)

Vnucená správa velkostatku D., na němž byl žalobce zaměstnán, byla vedena u krajského soudu v K. Žalobou, zadanou na okresním soudě v H., v jehož obvodu jest velkostatek D., domáhal se žalobce na vnuceném správci náhrady za bezdůvodné propuštění ze služebního poměru. Námitce věcné a místní nepříslušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné a místní nepříslušnosti. Důvody: Prvý soudce odmítl žalobu pro věcnou a místní nepříslušnost dovolaného soudu, jsa právního názoru, že v souzeném případě jest podle § 17 ex. ř. příslušným krajský soud v K., u něhož se vede exekuce vnucenou správou velkostatku D. Jest však přisvědčiti právnímu názoru stěžovatelovu, že příslušnost, i věcnou i místní, jest posuzovati ve smyslu § 42 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. o pracovních soudech. Věcná příslušnost dovolaného soudu vyplývá z ustanovení § 42 zákona o pracovních soudech. Podle tohoto zákoného ustanovení náležejí spory uvedené v §§ 1 a 2 cit. zák., pokud není